

II. Circumspectio verborum : *Non sumus... adul-*
terantes verbum Dei ; sed ex sinceritate , sed sicut ex
Deo , coram Deo , in Christo loquimur . Ita agebat sive
in prædicando , sive in conversando , quippe sem-
per habens Deum in intentione suâ .

III. Studium proficiendi semper in melius : *Ego*
me non arbitror comprehendisse . Unum autem : quæ
quidem retrò sunt obliviscens , ad ea verò quæ sunt priora
extendens meipsum , ad destinatum persequor , ad bra-
vium supernæ vocationis Dei .

IV. Dexteritas in tenendo medium , inter vir-
 tutes quæ ægrè copulantur ; putà inter humilita-
 tem , et magnanimitatem ; inter mansuetudinem , et
 zelum ; inter misericordiam , et justitiæ rectitudinem .

V. Desiderium æternorum . Gemebat , libertatem
 filiorum Dei expectans : *Mihi vivere Christus est , et*
Cor. 5. mori lucrum . Bonam voluntatem habemus magis peregrin-
nari à corpore , et præsentem esse ad Dominum . Et ideò
contendimus , sive absentes , sive præsentem , placere
illi .

VI. Fiducia obtinendæ beatitudinis : *Bonum cer-*
tamen certavi... In reliquo reposita est mihi corona jus-
titiae . Hinc illa alacritas per omnem vitam , ad offe-
rendum se in pericula : Semper nos qui vivimus , in
mortem tradimur propter Jesum ; et : Quotidie morior
per vestram gloriam , fratres , quam habeo in Christo
Jesu .

VII. Constantia moriendi : cujus mors ideò le-
 nior à Deo ordinata fuit , quòd tota vita fuisset cru-

MEDITATIO XXXII.

Vocatio Cornelii , et visum Petri de
 vocatione gentium .

PUNCTUM I.

QUOMODO Cornelius se disponebat ad fidem ; et
 vocationis modus . 1. Dicitur fuisse *religiosus* , nempe
 sedulus circa cultum Dei ; nam etsi gentilis , verum
 Deum colebat . 2. *Timens Deum* ; cavens peccata ,
 quibus Deus offenditur ; ac ejus exemplo , tota do-
 mus erat talis . 3. *Faciens eleemosynas multas plebi .*
 4. *Et deprecans Deum semper* ; frequenter , et statis
 horis . Undè horà nonà oranti adfuit angelus . Talia
 is faciebat præventus gratiâ Dei , ut per ea præpa-
 raretur ad percipiendum quod ipsi deerat .

Modus vocationis fuit *per angelum , manifestè quasi*
horà diei nonà introeuntem . Nam angeli sunt adminis-
tratorii spiritus in ministerium missi , propter eos qui hæ-
reditatem capiunt salutis ; et ipsi offerunt orationem
et bona opera nostra Domino . 1. Dicit Cornelio :
Orationes tuæ , et eleemosynæ tuæ ascenderunt in memo-
riam , in conspectu Dei . Videlicet , oratio humiliantis
se , nubes penetrabit ; et donec propinquet , non conso-
labitur , et non discedet donec Altissimus aspiciat . Rur-
sùm : Conclude eleemosynam in sinu pauperis : et hæc pro-
te exorabit ab omni malo . 2. Jubet accersere Petrum ,

et ab eo discere quid oporteat ipsum facere. Non ipse angelus eum docet, sed remittit ad hominem, ut commendetur subordinatio inter nos, et humilis subjectio. *Vocavit ergo Cornelius duos domesticos suos, et militem metuentem Dominum, et misit illos.*

Act. 10.
7 et 8.

PUNCTUM II.

Petrus sub adventum nuntiorum orat: *Ascendit autem in superiora domus ut oraret, circa horam sextam. Locus secretus ad orationem quaeri debet: Intra in cubiculum tuum, et clauso ostio, ora Patrem tuum.* Tempus etiam aptum, et statum debet esse. Antiquis fuere in usu hora tertia, sexta, et nona, ut Danieli et Davidi; et maximè apostolis. Tertia, ob Spiritus sancti adventum; sexta, quòd tunc erat Christus cruci affixus; nona, quà exspiravit, atque ad inferos descendit. Constituam mihi certa tempora, quibus reliqua negotia postponam. Inter orandum dum cibi parantur, *cecidit super Simonem mentis excessus*, qui est abstractio à sensibus, et supra naturæ conditionem, elevatio quædam animæ ad superna contemplanda. Solet Deus, maximè inter orandum, ita se communicare.

7. 9.
Modus
orandi.

Matt. 6.
6.

Act. 10.
10.

PUNCTUM III.

I. Visum Petro oblatum. Sicut inter nos agens Dominus utebatur parabolis, ad repræsentandas res; ita nunc per objectas imagines idem facit. Ita

I.
Similia
spiritua-
lia.

cum Joanne in Apocalypsi, et hic cum Petro agit. Nos talia requirere non convenit. Juvat tamen mysteria Christi humanitatis repræsentare nobis ad meditando, efformatis per imaginationem ejusmodi imaginibus, in quibus velut res cernamus; sed citra capitis offensionem, et vitatâ illusionem. I. In linteo, quatuor initis submisso de Cælo in terram, inerant quadrupedia et serpentina terræ, et volatilia cæli. Linteum est Christi humanitas, quam de Cælo veniens assumpsit. Ad linteum istud colliguntur ex quatuor cæli plagis mortales, dum per baptismum Christo incorporantur, ejusque fiunt membra. Omnia insunt animalia; quia nemo excluditur, si velit, et nominatim exprimuntur tria illa genera; quibus notantur avari, carnales, et superbi; quos non aversatur Christus, sed sanctificat.

II. Facta est vox ad Petrum: *Surge, occide, et manduca.* Occidere jubet peccatores, ut peccato moriantur, manducare autem illos; hoc est, Christo incorporare per novam vitam.

II. Aversatur Petrus; *quia, inquit, nunquam manducavi omne commune et immundum: erant quippe ibi multa ex animalibus lege prohibitis. At non animalia, sed per illa significatas intelligebat Deus gentes, quæ Judæis habebantur immundæ. Igitur respondet: Quod Deus purificavit, tu commune ne dixeris.* Quo significavit gentibus etiam communicari oportere gratiam Evangelii, Deus sanctificavit, eò quòd elegit, ut participarent gratiam. Hoc est mo-

Act. 10.

13.

II.

Oecide,

manduca,

mysticè

quid?

III.

Respon-

sio Petri.

7. 14.

tivum, ut non averseris ullum peccatorem; sed lucrari magis satagas, quando Deus omnes recipit.

Act. 10. 16. IV. Per ter factum esse dicitur, ut Petrus detrectaret manducare, et nihilominus juberetur, sicut ^{Ternarius numerus, Joan. 21. 17.} tertio interrogatus fuit de caritate: *Amas me*. Voluit Deus docere ratam sibi esse eam voluntatem admit-
tendi gentes; et velle id esse quàm testatissimum. *Vas*
Act. 10. 16. autem, sive linteum statim receptum est in Cælum; ut intelligeretur propalatum esse omnibus, quamvis immundis, viam ad Cælum.

PUNCTUM IV.

* 17. *Et dum intra se hæsitaret Petrus, quidnam esset visio... ecce viri qui missi erant à Cornelio... astiterunt ad januam: et cum eis jubetur ire. Venit Caesaream, intrat in domum Cornelii, prædicat, credunt qui convenerant magno numero; et cecidit Spiritus sanctus super omnes qui audiebant verbum, cum dono etiam linguarum; et baptizantur. Deus non semper manifestat statim visorum intelligentiam; vel, ut humilietur homo, et oratione sensum impetret; vel, ut commodiore occasione Deus rem aperiat; ut hic contigit, per eventum, dum accersitur Petrus à gentilibus, et ipso prædicante, attestatur Deus etiam gentibus pœnitentiam dari.*
visiones non semper explicantur.

MEDITATIONES

DE BEATA VIRGINE.

MEDITATIO XXXIII.

Qualiter vixerit post adventum Spiritus sancti.

PUNCTUM I.

EVANGELICA consilia servavit, non solitariam agens, sed communem vitam, quò aliis etiam prodesset. I. Paupertatem coluit, vivens ex communibus, quæ dividebantur, prout cuique opus erat; contenta tenui victu, et vestitu; memor fellis et aceti, atque nuditatis Filii sui in cruce.

II. Obedientiam sic est professã, ut præberet fidelibus perfectissimum illius alacritatis exemplum, quâ se quisque accommodaret omnibus Dei placitis, nascentisque ad eò, etiam Ecclesiæ statutis; exprimens in seipsâ vivam imaginem obedientiæ Filii sui, et sic eum in spiritu suo quasi iterùm parturiens. Pariat utinam illum etiam in me!

III. Castitatem angelicam perseveravit custodire. Unde meruit ab Ecclesiâ invocari: *Virgo virginum*, imò Virginitas ipsa; cum eadem Ecclesia sic canit:

I.
Beata Vir-
ginis pau-
pertas.

II.
Obedien-
tia.

III.
Custitas.

Sancta et immaculata Virginitas, quibus te laudibus efferam? Porro, ut arca Testamenti ex lignis impubilibus compacta, auro insuper contexta fuit; ita Virgo Mater castitati adjecit aliarum custodiam virtutum.

IV. Modestia. IV. Inerat modestia in omni motu, gestuque corporis, index internæ compositionis. Parca sermonis, non nisi necessaria, et ea paucis, submissèque proloquebatur. Quam ei laudem tribuit sponsus: *Sicut villa coccinea, labia tua*: quippè astricta, et minimè diffluentia, et caritate rubescentia. Abstinentes cibi, commodè consultum vitæ putabat, dum ne illam relinquere nimiam inedia cogèretur. Et quidni jejuna-
VI. Vigilantia. VI. ret, ablato sponso? Quid plura? Intenta vigiliis, somnumque exosa, nisi gravante necessitate; quod quidem tempore cor ejus *vigilabat* versans mente cælestia, quæ in vigiliâ tractaverat: Sollicita in externis obsequiis, vel divini cultûs, vel commodi proximorum, vel domesticorum; denique *omni custodiâ*
VII. Custodia cordis. VII. *servans cor suum, quia ex ipso vita procedit*; intenta sensibus foris custodiendis; soli Deo *intus placere studens: Arbitrum mentis solita* (inquit Ambrosius) *non hominem, sed Deum querere*; quam virtutis speciem, ejusque veræ et exquisitæ, non præferebat?

PUNCTUM II.

Oratio et contemplatio. Studium orationis et contemplationis vigerunt semper in beatâ Mariâ; sed, ut aliæ virtutes, ita etiam ipsæ incrementum in dies acceperunt. I. Aberant

illa quatuor impedimenta, quæ Bernardus recenset: *Sensus egens, vel cura pungens, vel culpa mordens, vel ea quæ difficilîus amoventur, irruentia imaginum corporum phantasmata*. Mala quadriga animam à Deo abducens! In quam convenit illud Cantici: *Anima mea conturbavit me propter quadrigas Aminadab*. 2. Inerant summo gradu omnes illæ virtutes, quibus tanquàm alis elevatur anima in contemplationem: fides mysteriorum viva, fiducia in Deum magna, humilitas profunda, caritas ardens; sapientiâ, et reliqua Spiritûs sancti dona eximia, ut admirantes angeli dicerent tunc maximè, si unquàm aliàs: *Quæ est ista, quæ ascendit per desertum, sicut virgula fumi ex aromatibus myrrhæ et thuris, et universi pulveris pigmentarii?* 3. Obibat loca, ubi mysteria redemptionis patrata fuerant, magno sensu illa recolens, et indè mirificè illustrata. 4. Continuabat orationem etiam inter labores manuum; et in somnis etiam erudiebatur, ut patriarcha Jacob. 5. Percipiebat extraordinarios sæpè favores præ sanctis aliis; de quibus legitur, vel quòd facie ad faciem eis loqueretur Deus, ut Moysi, vel quòd ad tertium Cælum rapti, audierint arcana verba, ut Paulus; vel quòd spiritu elevati fuerint ad prænoscentia futura, ut Joannes; vel quòd gloriam Dei viderint, ut Stephanus. 6. Communicabat quotidie, cum fide, reverentiâ, et devotione incredibili; memorans quomodò eundem olim utero gestâset, lactâset, contractâset; fructumque referens, qualem oportebat

Sine impedimentis.

Serm. 23. in Cant. sub fin. Cant. 6.

Quibus virtutibus oratio ferebatur.

Cant. 3. 6.

Communicat quotidie.

ex tam excellenti dispositione, quâ ad communicandum accedebat.

PUNCTUM III.

Solitem animam en- rai, orando. Zelus gloriæ Dei, et salutis animarum. 1. Cooperabatur Deo ad tantum finem, ardentissimè orando, tum pro ipsis Evangelii præconibus, ut essent efficaces; tum pro convertendis, ut emollirentur; et pro ipsorum martyrum constantiâ: ita ut tantæ illæ primi temporis conversiones peculiariter ipsi acceptæ referendæ sint. 2. Promovebat salutem proximorum ipsa ejus vitæ sanctimonia, ut stupori esset, et divinum quid, sicut ait Areopagita, præ se ferebat. 3. Juvabat etiam verbo doctrinæ; quandò illa, præ ipsis apostolis, altiùs erat de divinis edocta: et conveniebatur à remotioribus quoque partibus, unoquoque illam videre atque alioqui desiderante; ut affirmat Ignatius. Quin est traditio, sicut olim ad montana excurrit, ut sanctificaret præcursorem, ita per hoc tempus ad varia loca fuisse profectam, ut fideles confirmaret. 4. Patiebatur à Judæis obtrectationes, sicut ejus Filius; et de illorum incredulitate et aliorum lapsibus angebatur, zelo Dei ipsam comedente.

Exemplo.

Verbo.

Adversa patitur.

PUNCTUM IV.

Augmentum virtutum. Quomodo beata Virgo operabatur. Nimirum toto conatu, secundum omnem virtutem à Deo acceptam: et quia caritas illius erat intensissima, eliciebat

actus intensissimos. Porrò Deus benè agentes statim remunerat incremento gratiæ et caritatis: quo fiebat, ut proximè sequentes actus elicerentur duplò perfectiores, atque ita progrediendo, fieret auctio meritorum inæstimabilis.

Hinc est quòd beata Virgo perfectissimè implevit præceptum diligendi *Deum totâ mente, corde, animâ, et fortitudine* seu viribus: item illud: *Fiat voluntas grada. tua, sicut in Cælo et in terrâ*; idque in parvis æquè ac magnis rebus. Denique novis semper perfectibus intenta fuit; quotidie mutans fortitudinem, novasque pennas assumens, et exultans ad currendam viam: *Quàm pulchri sunt gressus tui, filia principis!* Dilectio Dei in summo gradu. Deut. 6. 5. Matt. 6. 10. *Progrederis quasi aurora consurgens: Quasi lux splendens procedis, et crescis usque ad perfectam diem.* Cant. 7. 1. Cant. 6. 9. Prov. 4. 18.

MEDITATIO XXXIV.

Transitus beatæ Virginis à vitâ mortali, etc.

PUNCTUM I.

Ardens desiderium videndi Deum. PRÆPARATIO, per ardentia desideria videndi Deum. Nam, cum semper arsit post ascensionem Filii, tum maximè postremis annis, cum appropinquabat videndi tempus. Nec id, tædio laborum; sed puro amore Dilecti. Et quia versata erat in sacris literis, indè seipsam magis accendebat. Modò sibi ipsi

Ps. 19. 5. loquens, dicebat: *Heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est!* Nunc verò: *Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, etc. Educ de custodia animam meam, ad confitendum tibi.* Interdum angelis ipsam visitantibus: *Adjuro vos...* aiebat, *ut nuntiatis dilecto meo, quia amore langueo.* Nihilominus voluntatem suam divinæ subiciebat: *Desiderium habens dissolvi et esse cum Christo;* parata tamen permanere in carne, si propter alios esset necessarium; quod et Paulus sentiebat, et Martinus. Sed ubi appropinquare diem sensit, tum verò se totam in affectu effundens, dicebat: *Fulcite me floribus, stipate me malis, quia amore langueo.* Nunc prodeant flores fragrantissimi internorum affectuum, et mala pulcherrima honorum operum; quibus, deficiens præ amore anima reficiatur. Pudeat me illius summi boni non tangi desiderio, atque ad illud non anhelare.

PUNCTUM II.

Cor mori debuit. *Heb 9 27.* Quòd debuerit mori. Nam etsi ab originali labe fuerat præservata, non ideò à debito moriendi. Etenim *statutum est hominibus semel mori,* et Filius ejus mortuus est; supra quem non conveniebat illam esse. *2 Cor. 5. 4.* Et experiri ac vincere debuit, ad majus meritum, illam mortis difficultatem; eò quòd *nolumus spoliari, sed supervestiri;* atque in eà etiam re exemplum nobis relinquere, quò fidentiùs eam interpellarem: *Maria, mater gratiæ, mater misericordiæ, tu nos ab*

Mortis
hora ei
denuntia
a.

Transitus B. Virginis à vitâ. 273

hoste protege, et horâ mortis suscipe. Fuit procul dubio denunciata ipsi hora dormitionis, et quidem per Gabrielem archangelum; qui secundò eam salutaverit: *Ave, gratiâ plena, Dominus tecum;* simulque exposuerit quanto ejus desiderio tenerentur omnes cælestes. Quis valeat concipere quanto fuerit gaudio perfusa? *Lætata sum in his quæ dicta sunt mihi: in domum Domini ibimus.* Et submitit se divinæ dispositioni: *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.*

Is. 127. 1.

Apostolorum præsentia.

Ad hæc voluit Christus, ut Matris discessui apostoli interessent, ad illius honorem, et ipsorum solatium: quos solata est, et benedictione suâ impertiit, precata Deum pro illis. Convenerunt autem sub id tempus, Deo mirabiliter eos transferente.

PUNCTUM III.

Expiranti adfuit Filius cum multo angelorum comitatu, invitans ad migrandum similibus verbis: *Surge, propera, amica mea, columba mea, formosa mea; et veni. Jam enim hyems transiit; imber abiit, et recessit. Veni de Libano, (ab excelso culmine perfectionis quam tenuisti;) veni, coronaberis.* Ad Filii conspectum supra quàm cogitari potest, exhilarata, et memor horæ, quâ Filium viderat expirantem: *Fili, inquit, in manus tuas commendo spiritum meum.* O verè pretiosa mors in conspectu Domini! *1.* Quia non morbus, aut ægritudo, sed amoris vis animam eduxit è corpore, deficientibus

Christus mortura apparet.

Cant. 2. 10.

Ibid. c. 4. v. 8. Gaudium beata Virginis, viso Filio.

Mors ejus pretiosa.

viribus. 2. Quia sine doloris sensu separata est anima, ita Christo providente, pro doloribus acerbissimis quos in ipsius morte ad crucem sustinuerat; quando ipsius animam pertransiit gladius. Sed et gaudium ex præsentia Filii, et ex amoris magnitudine, ademerat omnem, ex disjunctione animæ à corpore, doloris sensum; ut in eam præcipuè illud conveniat:

Sap. 3. 1. Justorum animæ in manu Dei sunt; et non tanget illos

Apoc. 14. 13. tormentum mortis. 3. Quia, si beati mortui qui in Domino moriuntur, quoniam opera illorum sequuntur illos; quam beata fuisse dicenda est mors Virginis, quam

In Litau. et off. Virg. tot tantaque comitabantur merita! Verè Virgo prudentissima, quam Dominus vigilantem invenit, et affluentem oleo. Moriatur anima mea morte justorum; et fiant novissima mea hujus similia!

PUNCTUM IV.

Funus sanctæ Virginis. Describitur comitantibus angelis.

Funus ejus gloriosissimum fuit. Elata est, tum apostolis, aliisque discipulis deducuntibus, hymnosque divinitus inspiratos in eam concinentibus; tum angelorum choris eandem celebrantibus. Patrata sunt ad ejus sepulcrum miracula; et apostoli mirâ suavitate cœlitus perfusi, de gloriâ suæ Magistræ; et quòd eam nacti essent advocatam apud Filium.

MEDITATIO XXXV.

Glorificatio animæ beatæ Virginis.

PUNCTUM I.

INTRODUCTIO animæ in Cælum empyreum. Id quamvis momento peractum est, licet per partes contemplari. 1. Exeuntem animam Christus complexus suo excepit; et cujus hactenus *Læva, sub capite* ejus, eam quasi sustentaverat, nunc amplexatur *dexterâ*: hoc est, quam fovemat contemplatione operum mirabilium Dei (præsertim in assumptâ carne), nunc complet clarâ suâ visione. Tunc dixit beata Mater: *Inveni quem diligit anima mea; tenui eum, nec dimittam.*

2. Effusi obviam cœlites salutant, gratulantesque deducunt, Gabriele præcinente: *Ave, gratiâ plena Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus.* Quin ego me illis misceo, et pariter occino: *Tu gloria Jerusalem, tu lætitia Israel, tu honorificentia populi nostri: quia fecisti viriliter, et confortatum est cor tuum; eò quòd castitatem amaveris... ideo eris benedicta in æternum.*

3. Non angelorum manibus portatur, ut Lazarus in sinum Abrahæ; sed ipsius Christi fulta dextrâ deducitur, reddentis ei vicem, quòd olim infans fuisset in ulnis ab eâ gestatus. Quod ut insolitum, mirantes angeli, dicunt: *Quæ est ista, quæ ascendit de deserto, deliciis affluens, innixa super dilectum*

Amplexus Matris et Filii. Cant. 2, 6; et c. 8, 3.

Cant. 3, 4.

Luc. 1, 28. Angelicus comitatus.

Judith. 15, 10, 11.

Luc. 16, 22.

A Filio deducitur.

Cant. 8, 5.

suum? Sic ovens ingreditur Cælum empyreum, ad-
blandientibus ipsi divinis personis. Pater excipit,
uti Filiam dilectam, Filius ut Matrem, Spiritus
sanctus sicut Sponsam. Quales ibi sensus! Excedit
hoc cogitationes mortalium. Adsectabor euntis ves-
tigia. Relinquam desertum hujus mundi, pro ni-
hilo habendo ejus voluptates et commoda. Progre-
diar innixus Deo, non meis viribus; ad ea quæ sunt
priora extendens meipsum.

Phil. 3. 13.

PUNCTUM II.

Essentia-
lis gloria
beate Vir-
ginis.
Luc. 6. 38.

Magnitudo gloriæ animæ Mariæ æstimari potest
ex eo quòd omnibus justis dicitur: *Mensuram bo-
nam, et confertam, et coagitatam... dabunt in sinum
vestrum; qualem igitur Dei Matri? Item ex eo quòd
quæ mensurâ mensi fueritis, remetietur vobis. At quali
beata Virgo mensa est, quæ sic amavit, sic vixit, ta-
lia pertulit! Novit sola ipsa, quæ accepit, quantum
acoeperit. Supra cherubim videt, supra seraphim
amat: satiatur à torrente deliciarum, præ omni spi-
rituali creaturâ, quæ Deum ipsum lactaverat, quæ,
ejus causâ, calicem passionis amarissimum hauserat.
Quid non ei rependit Filius, alioqui solitus nec fri-
gidæ haustum indonatum relinquere?*

PUNCTUM III.

I.
Coronatio
beate Vir-
ginis.

Exaltatio et coronatio beate Virginis. I. Exaltata
est supra novem choros angelorum, et collocata in
throno ad dexteram Filii; multò digniùs, quàm Salo-
mon

mon matrem suam, similiter collocavit. Huc spec-
tavit David, quondò ait: *Astitit regina à dextris tuis* Ps. 44. 10.
in vestitu deaurato, circumdata varietate. Nam sicut
Christus à dextris Patris sedere dicitur (quòd præ
omnibus post Deum emineat); ita Maria à dextris
Filii, quòd excellat omnes alias creaturas; quantò
videlicet gloriosius est nomen Matris, quàm servi!
Vestis ejus aurea, et omni distincta varietate; quia
cæterorum omnium gratias, et prærogativas in unam
illam simul Deus contulit: sicut de prævaricatore
angelo dicitur: *Omnis lapis pretiosus operimentum* Ez. 28. 13.
tuum.

II. Multiplici coronâ decorata est à sacrosanctâ
Trinitate. A Patre accepit coronam potestatis supra
omnes creaturas post Christum; ut ei etiam con-
veniat: *Constituisti eam super opera manuum tuarum:* Psal. 8. 7.
à Filio, coronam sapientiæ; quæ deceat advoca-
tam omnium, ut omnibus prodesse queat: à Spi-
ritu sancto, coronam caritatis, quæ zelet arden-
tissimè pro omnibus.

III. Donata est tribus laureolis, virginitatis, III.
martyrii et magisterii. Nam fuit Virgo virginum, Re-
gina martyrum in Christi passione sustinendâ, et
Magistra apostolorum. Atque ita tulit fructum tri-
gesimum cum virginibus, sexagesimum cum docto-
ribus, centesimum cum martyribus.

IV. Accessit corona stellarum duodecim; quia una, IV.
omnium virtutum, quarum alii alii sancti florue-
runt. A. 12.

Q

Corona stellarum duodecim. Pror. 31. 29. Cant. 3. 11. Luc. 1. 46. runt, simul omnes coronas reportavit: *Multæ videlicet filix congregaverunt divitias; tu supergressa es universas. Egredimini ergo, et videte matrem Salomonis in diademate quo coronavit illum Filius ejus in die solemnitatis et lætitiæ cordis ejus.* Tunc illa verus instauravit canticum: *Magnificat anima mea Dominum... quia fecit mihi magna qui potens est.*

MEDITATIO XXXVI.

Assumptio in corpore.

PUNCTUM I.

Ps. 15. 10. Corpus beatæ Virginis incorruptum, NON dedit Deus carnem ejus sanctam *videre corruptionem*: 1. Ob gloriam virginitatis; ut quæ caro virgo pepererat, incorruptione donaretur. 2. Ob animæ puritatem ab omni prorsus labe; ejus habitaculum debuit ita honorari. 3. Quia Christi caro de carne illius erat; unde decuit ut sicut Christi caro, ita Matris, non corrumperetur.

PUNCTUM II.

Resurrectionis beatæ Virginis causæ Cur resuscitari debuit. 1. Ut expleret Deus innatum desiderium animæ illius sanctissimæ, resumendi corpus. Nam pro amore singulari, quo Christus Matrem prosequatur, id ei præstare conveniebat. 2. Ad spem nobis faciendam, seu confirmandam, futuræ resurrectionis. 3. Ut nomen ei ser-

varetur Matris, quod in animam separatam non convenit; et ut, pro nobis interpellando, exhibere posset ventrem et ubera, quæ Dominum portaverunt et lactaverunt; quin et corpus, undè ipse Christus suum accepisset. Ita Christus Patri ostendit catrices, etc.

PUNCTUM III.

Assumptionis modus, qualis olim elevatio arcæ ^{Quomodò assumpta.} testamenti; cum hymnis, et canticis angelorum, inter manus cherubim ac seraphim; excipiente illam Christo in empyreo Cælo, cui per hoc accessit alterum luminare majus, ipso Cælo splendidius. Quæ omnium gratulatio, quæ exultatio Virginis, quæ actiones gratiarum, quanta celebritas!

MEDITATIO XXXVII.

De humilitate beatæ Virginis, quâ meruit ita exaltari.

QUOD ascendit, quid est, nisi quia et descendit? ^{Eph. 4. 9. Actus humilitatis beatæ Virginis.} Verba sunt Pauli de Christo; et possunt aptari beatæ Virgini, quod eò exaltata est super omnem creaturam, quia se humiliavit infra omnem. Corona duodecim stellarum respondet totidem insignibus ejus actibus humilitatis.

Porro est quædam humilitas erga Deum; quædam erga alios.

PUNCTUM I.

Primus actus est occultare dona, nec nisi merâ necessitate gloriæ Dei, aut salutis proximi, urgente, ullum illorum indicium dare; quia, ut dicit Gregorius, *deprædari desiderat qui thesaurum publicè portat in viâ*. Illud Isaïæ commendatum habeat humilis: *Secretum meum mihi, secretum meum mihi*. Inculcat bis, ob rei necessitatem. Hoc ita executa est beata Virgo, ut mysterium conceperit Verbi, nec dilecto sponso Josepho indicaverit. Erat omnino *hortus conclusus, fons signatus*.

Hinc nascitur secundus actus, ut horreat laudari. Nam, vel non agnoscit in se causam laudis; et tunc velut indebitam aversatur: vel si subest, metuit complacentiam, et ne sic recipiat mercedem suam. Hinc beata Virgo, cum salutaretur à Gabriele tam honorificè, *turbata est*.

Tertius similis: ut, si contingat manifestari, totam laudem velit esse Dei: *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam*; et ut studeat similiter ab aliis Deum laudari: *Magnificate Dominum mecum. Exultent... qui volunt justitiam meam, et dicant semper: Magnificetur Dominus*. Ita beata Virgo, cum Elisabetha propalasset mysterium concepti Verbi, prorupit in laudes Dei, et sui abjectionem: *Magnificat anima mea Dominum... quia respexit humilitatem ancillæ suæ*.

Occulta-
re dona.Hom. 11.
in Evang.

Isa. 24. 16.

Cant. 4.
12.Odi
laudes.

Luc. 1. 29.

Deo dat
gloriam.
Ps. 113. 9.

Ps. 33. 4.

Ps. 34. 27.

Luc. 1. 46.

PUNCTUM II.

Quartus actus, cum à Deo evehimur, præop-
tare infima, et recumbere in novissimo loco. Ita, cum fieret Mater Dei, voluit esse ancilla: et in Bethleem stabulum elegit.

Quintus actus, subjicere se Dei, et superioris ordinationibus, quando etiam jure quis posset eximi, ac licet sibi inde aliquid decedat: et nolle gaudere privilegiis. Ita beata Virgo implevit legem purificationis, sicut Filius circumcisionis; cum neuter lege teneretur, et inde nota contraheretur peccati.

Sextus, etiam æqualibus et inferioribus se submittere, cedendo prima loca, et præveniendi eos honore; quod suadet Paulus: *Honore invicem prævenientes*; et in humilitate superiores sibi arbitrandi. Suadet et Petrus cedere: *Subjecti estote omni humanæ creature propter Deum*. Hinc beata Virgo destulit Elisabethæ honorem, visitando, salutando. Et ubique id agebat.

Septimus, obsequia etiam humilia exhibere aliis: *Sicut Filius hominis non venit ministrari, sed ministrare*; et exercuit *Faber* fabrilem artem, iudæ victum parans; denique lavit *pedes discipulorum*. Non secus, ejus Mater ancillabatur domi, ministeria omnia obiens.

Octavus præcedenti affinis, recusare functiones, et munia honorifica. Idcirco beata Virgo sem-

Elegit
abjecta
esse.Subjicit
se legi-
bus.Submit-
tere se in-
feriori-
bus.Rom. 12.
10.1 Pet. 2.
13.Matt. 20.
28.Servire
aliis.Marc. 6.3.
Joan. 13.5.Recusare
dignita-
tes.

per delituit; nunquam docuit, nec ulla fecit miracula.

PUNCTUM III.

Libenter esse pauperem. Spectatur etiam humilitas in humiliationibus ferendis, vel ultrò exercendis. Undè existit actus bonus, cum quis libenter habet, quòd tractetur, ut pauper, et abjectæ conditionis homo. Ut talis, Luc. 2. 7. 24. beata Virgo in Bethleem exclusa est hospitio, ut diversari in stabulo debuerit: et in purificatione, 1. 24. non agnum, sed *duos pullos columbarum* offerre voluit; quod erat pauperum.

Patienter ferre ignominias. Decimus, in ferendo ignominiam, et contemptum, cum silentio. Cujus sunt gradus, sic ferre: 1. cum nobis evenit tale quid ob culpam nostram; 2. cum absque culpâ, et per falsa testimonia; 3. quando per calumniam, propter opus, undè laudari debueramus; 4. cum sustinemus, non ab inimicis tantum et alienis, sed à fratribus et conjunctis: ut Christus in passione; et cum eum cognati quasi *in furorem* versum vincere voluerunt. Similia per occasionem Christi Mater ferre debuit, maxime propter Filium. Marc. 3. 21.

Ferre reprehensiones. Undecimus, cum pace cordis, et serenitate vultus, tolerare reprehensiones, punctiones, et insulsa responsa à quocumque. Tulit beata Virgo nonnunquam à Filio minus placidas in speciem responsiones; ut illic: *Quid est, quòd me querebatis?* Et: Luc. 2. 49. *Quid mihi et tibi est, mulier?* Et: *Quæ est mater* Joan. 2. 4. Matt. 12. 48

De devotione erga B. Virginem. 285
mea, et qui sunt fratres mei? In quibus nec culpa suberat Virginis, nec offensio Filii; sed documentum mysterii, et quædam probatio virtutis.

Duodecimus actus est, non se subtrahere, cum Participem se facere injuriarum alienarum. ii, qui nobis conjuncti sunt, contemptum aut calumniam patiuntur; quasi nolimus videri ex illis esse, ne participemus simul incommodum confusionis. Non ita beata Virgo, quæ cruci astitit, matrem se professam tam ignominiosè crucifixi; eoque nomine, à furentibus Judæis appetita contumeliis. Itaque beata Virgo perfectè implevit illud Sapientis consilium: *Quantò major es, humilia te in omnibus; et coram Deo invenies gratiam.* Ecclesi. 3. 20.

MEDITATIO XXXVIII.

De devotione erga beatam Virginem.

PUNCTUM I.

HANC devotionem conciliare possunt multa. Cur amanda beata Virgo. I. Quòd sanctissima Trinitas præ cæteris omnibus, tam hominibus, quàm angelis, amat hanc Virginem, tanquam illis omnibus sanctiorem. Undè æquum est à me etiam summè amari post Christum; ac me de illius sanctitate, bonisque excellentibus gaudere, eique gratulari, ac Deo gratias agere. Quia à SS. Trinitate amatur.

II. Quòd sit Mater Christi Domini, et ab eo summè dilecta: qui proindè vult eam ab omnibus amari et coli pro tam excellenti dignitate. Ac si de u. II. Quia Mater Christus.